

III.

Toen Ilma den volgenden dag aan het strand kwam, uitte zij een lichten kreet van verlichting.

Daar stond hij bij den kleinen inham, juist op dezelfde plek als gisteren.

Ik weet niet of de grove tritons dien nacht weder lillige mollusken op den oever hadden geworpen; maar in dat geval hadden zij weinig plezier van hun geplaag. Ilma had natuurlijk alleen oogen voor den gebronsden zuideling.

Hun onderhoud duurde ditmaal veel langer. Was zij gisteren mededeelzaam geweest, thans was de beurt aan hem. Die mededeelzaamheid gaf Ilma den moed hem zijn naam te vragen. Zij vernam dat hij Jaromir heette.

Om nog iets meer te vragen: waar hij van daan kwam, bijvoorbeeld, en of hij reeds lang hier vertoefde, kwam niet bij haar op. Nu zij den naam kende van haar vriend was heur nieuwsgierigheid reeds geheel bevredigd.

Bij 't afscheid nemen smeekte Jaromir haar 's anderen daags weder te komen. Eer zij 't wist had ze hem reeds haar woord gegeven. Waarom zou ze trouwens iets geweigerd hebben dat ze zelf zoo gaarne wilde?

Er verliepen een paar weken.

Jaromir en Ilma ontmoetten elkander dagelijks.

Zij beschouwde Jaromir als een broeder. Zij gevoelde voor hem hetzelfde wat zij voor Alma gevoelde, — althans, zoo meende zij. Toch zou zelfs Barbarina, — voor wie de dagen der liefde reeds ver achter den rug lagen of . . . . nog komen moesten, — haar, des gevraagd, hebben kunnen vertellen, dat er tusschen die twee genegenheden een groot onderscheid bestond. Hoe zou 't anders mogelijk zijn geweest dat ze Jaromir na zoo korte kennismaking reeds evenzeer beminde als haar zuster?

Wat de goede Ilma echter bevreemdde, te denken gaf, en . . . niet weinig smartte, was dat de band tusschen haar en Alma, sinds die kennismaking, merkkelijk verslapt bleek te zijn. Ze wist nu niet meer zoo juist als vroeger wat de andere gedurende de uren van afwezigheid dacht en deed. Ware dit wèl het geval geweest, dan voorzeker zou ze bemerkt hebben dat Alma, haar huistaak ontvlucht, de beide gelieven in den laatsten tijd herhaaldelijk bespiedde; — wat de hartstocht, die deze reeds van den beginne voor Jaromir had opgevat, in die mate deed toenemen, dat het arme meiske, tot voor luttel dagen zoo volmaakt gelukkig, zich diep rampzalig gevoelde en begon te kwijnen . . . .

't Behoefte niet gezegd te worden dat dus ook omgekeerd de tweelingsband zeer verzwakte, en dit Alma's leed nog wat hielp vergrooten.

Ilma, die heur zuster meer en meer zag verbleeken, trok zich dit mede niet weinig aan, hetgeen de band bij hãar . . . juist gaandeweg weër krachtiger maakte. Daardoor begon zij te gevoelen wat de oorzaak was van dat kwijnen en verbleeken. De weder sterker sprekende genegenheid voor heur zuster drong die voor Jaromir een weinig naar den achtergrond.

Op eens bedenkt ze, — tot heur blijdschap en schrik tevens, — dat zij